

THE BURNING SHADOW

ORIGIN

#2

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

THE BURNING SHADOW

ORIGIN-SERIE DEEL 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘Stop dat nu maar gewoon in je mond.’

Ik knipperde snel met mijn ogen en maakte mijn blik los van de kom dampende tomatensoep, zodat ik mijn moeder kon aankijken.

Zulke woorden wilde ik haar niet nog eens horen zeggen.

Mijn moeder, die haar blonde haar in een keurige korte paardenstaart had gebonden en een opvallend kreukvrije witte blouse droeg, keek van de andere kant van het kookeiland behoorlijk boos terug.

‘Nou,’ zei een diepe stem naast me, ‘nu voel ik me al helemaal ongemakkelijk.’

De vrouw van wie ik een paar dagen geleden nog had gedacht dat ze mijn echte moeder was, zag er opvallend kalm uit, zeker als je bedacht dat onze eetkamer nog steeds in puin lag vanwege de epische strijd op leven en dood die er nog geen vierentwintig uur geleden was uitgevochten. Deze vrouw tolereerde geen wanorde, in welke vorm dan ook. Aan haar strakke mondhoeken was te zien dat ze op het punt stond om zich als kolonel Sylvia Dasher te gedragen, en dat had niets te maken met de kapotte eettafel of de gebroken ruit op onze bovenverdieping.

‘Jij wilde kaastosti’s en tomatensoep,’ zei ze, waarbij ze de namen van de gerechten uitsprak alsof het pas ontdekte ziektes waren. ‘Die heb ik voor je gemaakt, maar nu zit je er alleen maar naar te staren.’

Dat was waar.

‘Ik zat net te denken.’ Hij liet een lange stilte vallen. ‘Je was veel te gemakkelijk over te halen tot het maken van kaastosti’s en tomatensoep.’

Ze glimlachte stijfjes, maar de lach bereikte haar ogen niet. Ogen die alleen maar bruin waren omdat ze speciaal ontwikkelde lenzen droeg die de indruk moesten wekken dat ze een mens was als een drone een irisscan uitvoerde. Haar eigen ogen waren knalblauw, maar die had ik maar één keer gezien. ‘Ben je soms bang dat ik de soep heb vergiftigd?’

Ik legde het perfect getoaste brood met verrukkelijke gesmolten kaas op mijn bordje en keek haar met grote ogen aan.

‘Nu je het zegt, ik vraag me inderdaad af of er geen arsenicum in zit. Of misschien wel een restje van een of ander serum van Daedalus. Ik bedoel, je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.’

Langzaam richtte ik mijn blik op de jongen die naast me op een kruk zat. Of nou ja, ‘jongen’ was niet echt het juiste woord. ‘Mens’ trouwens ook niet. Hij was een Origin, en dat was iets anders dan een mens of een Luxen.

Luc.

Drie letters, geen achternaam, en op zijn Engels uitgesproken, niet op zijn Frans. Voor mij was hij een compleet raadsel... Nou ja, hij was heel bijzonder en dat wist hij maar al te goed.

‘Er zit geen gif in je eten,’ zei ik tegen hem. Ik haalde diep adem en vroeg me af hoe ik dit snel ontsporende gesprek weer in goede banen kon leiden. De kruidige geur van de kaars vlak naast ons verdreef bijna zijn unieke geurtje, dat me deed denken aan buiten, aan dennennaalden en frisse lucht.

‘Dat weet ik niet zo zeker, Perzik.’ Rond Lucs volle lippen verscheen een aarzelend lachje. Het waren lippen die ik onlangs erg goed had leren kennen, lippen die al net zo’n afleiding vormden als al het andere aan hem. ‘Volgens mij wil Sylvia niets liever dan van me af komen.’

‘Is dat zo duidelijk?’ antwoordde ze. Haar neppe glimlach

werd nog flauwer. ‘Ik dacht altijd dat ik zo’n goede pokerface had.’

‘Ik geloof niet dat je je afkeer van mij ooit echt zult kunnen verbergen.’ Luc leunde naar achteren en sloeg zijn armen voor zijn brede borst over elkaar. ‘Ik bedoel, toen ik hier al die jaren geleden voor het eerst kwam, hield je me al onder schot, en tijdens mijn laatste bezoek bedreigde je me opnieuw met een geweer. Het is wel duidelijk wat je van me vindt.’

‘We kunnen altijd een derde poging wagen,’ zei ze kortaf. Ze spreidde haar vingers op het koele graniet. ‘Drie keer is scheepsrecht, nietwaar?’

Luc liet zijn kin zakken en sloeg zijn blik neer, zodat zijn dikke wimpers zijn opvallende ogen aan het zicht onttrokken. Ze hadden de kleur van amethyst, maar die paarse tint was niet het enige teken dat hij meer dan alleen menselijk DNA bezat. En aan het wazige zwarte lijntje rond zijn irissen was duidelijk te zien dat het aandeel mens in hem niet bepaald groot was. ‘Er komt geen derde keer, Sylvia.’

O jee.

Tussen haar en Luc zat het... Tja, het zat niet helemaal lekker.

Ze hadden in het verleden al de nodige aanvaringen gehad, die alles te maken hadden met wie ik ooit was geweest, maar ik dacht dat ze die kaastosti’s en tomatensoep als een witte vlag had bedoeld. Een ongewone manier om vrede te sluiten, maar toch. Blijkbaar had ik het mis. Vanaf het moment dat Luc en ik de keuken in waren gelopen was het tussen die twee snel bergafwaarts gegaan.

‘Wees daar maar niet al te zeker van,’ merkte ze op, terwijl ze een vaatdoekje pakte. ‘Je weet wat ze over arrogante mannen zeggen.’

‘Nee, dat weet ik niet.’ Luc plantte zijn elleboog op het kookeiland en liet zijn kin op zijn vuist rusten. ‘Vertel eens.’

‘Een arrogante man voelt zich altijd onsterfelijk.’ Ze keek hem recht aan. ‘Zelfs op zijn sterfbed.’

‘Oké,’ bemoeide ik me ermee toen ik zag dat Luc zijn hoofd scheef hield. ‘Kunnen jullie misschien ophouden met elkaar in de haren te vliegen? Het zou erg fijn zijn als we als normale mensen van onze soep en tosti’s kunnen genieten.’

‘Maar we zijn geen normale mensen, Perzik.’ Luc keek me van opzij aan. ‘En vliegen in de keuken lijkt me niet zo slim.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Je weet best wat ik bedoel.’

‘Hij heeft wel gelijk.’ Mijn moeder wreef over een vlekje op het eiland dat alleen zij zag. ‘Dit is niet normaal. Het zal nooit normaal zijn.’

Ik keek haar fronsend aan, maar moest toegeven dat ze gelijk had. Vanaf het moment dat Luc in mijn leven was gekomen, of beter gezegd opnieuw in mijn leven was gekomen, was alles anders geworden. Mijn hele wereld stond op zijn kop nu ik had ontdekt dat alles aan mij een leugen was. ‘Maar ik heb grote behoefte aan normaal. Ik wil echt niets liever dan heel, heel erg normaal zijn.’

Luc klemde zijn kaken op elkaar en staarde weer naar zijn tosti. Er zat onnatuurlijk veel spanning in zijn schouders.

‘Er is maar één manier om de draad van je normale leven weer op te pakken, lieverd,’ zei mijn moeder. Ik kromp in elkaar toen ik het koosnaampje hoorde. Zo noemde ze me altijd, ‘lieverd’, maar dat simpele, teder bedoelde woordje voelde op een bepaalde manier verkeerd en zelfs onecht nu ik wist dat ze zich alleen de afgelopen vier jaar voor mijn moeder had uitgegeven. ‘Wil je normaal zijn? Dan moet je hem hier uit je leven bannen.’

Ik liet mijn tosti vallen, niet alleen geschokt dat mijn moeder zoiets durfde te zeggen, maar vooral dat ze dat deed waar Luc bij was.

Luc hief met een ruk zijn hoofd op. ‘Je hebt haar al een keer van me afgepakt. Dat gaat niet nog eens gebeuren.’

‘Ik heb haar niet afgepakt,’ kaatste ze terug. ‘Ik heb haar gered.’

‘En waarom, kolonél Dasher?’ Lucs lach was scherp als een mes. ‘Omdat je na het verlies van je dochter graag een vervangster wilde? Of omdat je iets wilde hebben wat je tegen me kon gebruiken?’

Mijn hart trok pijnlijk samen in mijn borst. ‘Luc...’

Het vaatdoekje verfrommelde toen mijn moeder haar hand tot een vuist balde. ‘Jij denkt maar dat je alles weet...’

‘Ik weet voldoende.’ Zijn toon was te zacht, te evenwichtig. ‘Onthoud dat maar goed.’

Er klopte een spier in haar slaap en heel even vroeg ik me af of Luxen een beroerte konden krijgen. ‘Je kent haar niet. Je hebt Nadia gekend. Dit is Evie.’

Ik hapte naar adem, maar de lucht bleef steken in mijn keel. Ze had gelijk en ook weer niet. Ik was Nadia niet. Maar ik was evenmin Evie. Ik had geen idee wie ik echt was.

‘Ze zijn niet hetzelfde,’ ging ze verder. ‘En als je echt om haar geeft, om Evie, dan laat je haar met rust en verdwijn je uit haar leven.’

Ik schrok op. ‘Dat is niet –’

‘Denk je dat je het beter weet dan ik?’ Lucs lach was kil genoeg om de bossen van Alaska te laten bevriezen. ‘Als jij denkt dat ze je dode dochter is, dan hou je jezelf voor de gek. En als je denkt dat ik haar het beste met rust kan laten, dan ben je echt dom.’

Mijn blik schoot tussen hen heen en weer. ‘Mag ik jullie er even aan herinneren dat ik hier zit? Ik kan jullie horen, hoor.’

Ze negeerden me allebei.

‘En om het helemaal pijnlijk duidelijk te maken,’ ging Luc verder, ‘als je denkt dat ik zomaar uit haar leven verdwijn, dan ben je blijkbaar vergeten wie ik ben.’

Begon dat vaatdoekje nu... te smeulen? ‘Dat ben ik niet vergeten.’

‘Wat ben ik dan?’ vroeg Luc uitdagend.

‘Een moordenaar, meer niet.’

Goeie god.

Luc lachte fijntjes. ‘Dan kunnen jij en ik zeker door één deur.’

O god!

‘Je speelt alleen maar een rol in haar leven omdat ik dat toesta. Vergeet dat niet,’ merkte ze op.

Luc hield zijn armen over elkaar geslagen. ‘Probeer me maar eens uit haar buurt te houden.’

‘Ga niet te ver, Luc.’

‘Heb je nog niet door dat ik al heel ver ben gekomen?’

Toen ik een blauwig wit licht over mijn moeders knokkels zag dansen hield ik het niet meer. Al die heftige, ongetemde emoties die als een cycloon door me heen kolkten en me aan stukken dreigden te scheuren werden me te veel.

‘Hou allebei op!’ Ik schoot zo snel overeind dat de barkruk omviel en met een bons de vloer raakte. Mijn moeder en Luc keken allebei geschrokken op. ‘Denken jullie echt dat dit helpt?’

Luc draaide zich om op zijn kruk en sperde zijn ongewone ogen iets verder open. Mijn moeder stapte bij het kookeiland van-
daan en liet het vaatdoekje vallen.

‘Zijn jullie soms vergeten dat ik gisteravond bijna het loodje heb gelegd omdat een gestoorde Origin met zelfmoordneigingen nog een appel ter grootte van een T-Rex met jou te schillen had?’ Ik wees naar Luc, die bij wijze van antwoord zijn kaken op elkaar klemde. ‘En ben jij soms vergeten dat je de afgelopen vier jaar de boel hebt belazerd door te doen alsof je mijn moeder was? Wat wetenschappelijk gezien trouwens onmogelijk is omdat je een Luxen bent. Ook al zoiets waarover je hebt gelogen!’

Mijn moeder trok wit weg. ‘Ik ben nog steeds je moeder.’

‘Je hebt me wijsgemaakt dat ik een of ander dood meisje was!’ riep ik. Ik stak mijn handen omhoog. ‘Je hebt me niet eens ge-
adopteerd. Is dit eigenlijk wel legaal?’

‘Dat is een verdomd goede vraag.’ Luc lachte fijntjes.

‘Hou je mond!’ Ik draaide me met een ruk naar hem om. Mijn hart ging als een razende tekeer en het bloed klopte in mijn slapen. ‘Jij hebt ook alleen maar tegen me gelogen. Je hebt zelfs mijn beste vriendin overgehaald om met me aan te pappen!’

‘Nou, ik heb haar nergens toe gedwongen,’ verbeterde hij. Hij maakte langzaam zijn armen van elkaar los. ‘Volgens mij is het min of meer vanzelf gegaan.’

‘Kom nu niet met logica aanzetten,’ beet ik hem toe. Ik balde mijn handen tot vuisten en zag de lijntjes rond zijn mond verzachten. ‘Ik had al het gevoel dat ik stapelgek werd, maar jullie maken het nog erger. Moet ik jullie er soms aan herinneren wat er in de afgelopen achtenveertig uur allemaal is gebeurd? Ik heb ontdekt dat mijn hele leven een leugen is, dat ik ben volgepompt met het DNA van aliens, dat me een serum is toegediend waarvan ik de naam amper kan uitspreken en al helemaal niet kan spellen. En alsof dat nog niet erg genoeg is, heb ik ook nog een klasgenoot morsdood aangetroffen. Andy’s ogen waren uit zijn gezicht gebrand. En daarna ben ik letterlijk aan mijn haren door het bos gesleept en moest ik het gebazel aanhoren van een Origin die zichzelf o zo zielig vond!’

Ze staarden me allebei aan.

Ik deed hijgend een stap naar achteren. ‘Ik wil verdorie in alle rust een kaastosti en tomatensoep eten en me vijf seconden lang normaal voelen, maar nee hoor, dat moeten jullie weer voor me verpesten...’ Opeens werd ik getroffen door een heftige aanval van duizeligheid en mijn borstkas voelde opeens hol aan. ‘Ho, wat was dat?’ Ik zag het gezicht van mijn moeder wazig worden en ik zakte bijna door mijn knieën.

‘Evie...’

Luc bewoog zo snel dat ik zijn bewegingen ook niet had kunnen volgen als ik niet dubbel had gezien. Hij stond binnen een halve seconde naast me en sloeg een sterke arm om mijn middel. ‘Evie.’ Hij legde een hand tegen mijn wang en duwde mijn hoofd omhoog. Ik had niet eens gemerkt dat ik het liet hangen. ‘Gaat het?’

Mijn hart klopte veel te snel, mijn hoofd leek vol watten te zitten en mijn benen trilden. Maar al te erg kon het niet zijn, want ik stond nog overeind. Het lukte me alleen niet om de juiste woorden te vormen.

‘Wat is er?’ Mijn moeders stem droop van bezorgdheid. Ze kwam dichterbij.

‘Duizelig,’ zei ik hijgend. Dat was denk ik niet verwonderlijk, want ik had al sinds gisteren niks meer gegeten en nog maar één hap genomen voordat ze met hun geruzie waren begonnen. Bovendien was de afgelopen tijd nogal stressvol geweest.

‘Haal adem.’ Luc haalde zijn duim met lange, troostende bewegingen over mijn kaak. ‘Neem even de tijd om goed adem te halen.’ Er viel een stilte. ‘Ze mankeert niets. Ze... Ze is gisteravond behoorlijk gewond geraakt. Het kan wel even duren voordat ze weer helemaal de oude is.’

Ik vond het maar raar, want ik had vanmorgen nog het gevoel gehad dat ik een marathon kon lopen, en dat terwijl ik normaal gesproken alleen vooruit te branden was als er een horde zombies achter me aan zat.

Het zware gevoel trok langzaam weg uit mijn hoofd en mijn borst, en de duizeligheid nam af. Ik deed mijn ogen open en mijn adem bleef steken in mijn keel. Ik had niet beseft dat hij zo dichtbij zat, met zijn gezicht vlak voor dat van mij, zodat we elkaar recht in de ogen konden kijken.

Er werd een duizelingwekkende verzameling emoties in me wakker geschud die allemaal om aandacht en uitleg vroegen.

Zijn heldere blik hield de mijne gevangen en een lok van zijn bronskleurige haar viel over zijn voorhoofd, waardoor een van die verbazingwekkende, onnatuurlijk paarse ogen aan het zicht werd onttrokken. Ik nam al die trekken in me op die samen zo’n onwaarschijnlijk mooi geheel vormden. Gewone mensen konden alleen dankzij een vaardig chirurg zo’n uiterlijk krijgen.

Luc was mooi zoals een panter in het wild mooi was. Daar deed hij me vaak aan denken, aan een fascinerend slank roofdier dat met zijn schoonheid afleidde of zijn prooi ermee wist te vangen.

De hoeken van zijn volle mond krulden uitdagend omhoog. Het oktoberlicht viel door het keukenraam naar binnen, het benadrukte zijn scherpe jukbeenderen en wierp donkere schaduw in de holttes eronder.

Ik zat weer naar zijn lippen te staren.

Wanneer ik naar hem keek, dan wilde ik... dan wilde ik hem aanraken, en nu ik daaraan dacht werd die plagende lach van hem nog plageriger.

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

Er waren maar een paar Origins die net zo gemakkelijk gedachten konden lezen als ik een boek las. Luc was natuurlijk een van hen. Hij had beloofd dat hij het niet meer zou doen, en ik denk dat hij zich het grootste deel van de tijd aan die belofte hield, maar hij leek altijd net een kijkje in mijn hoofd te nemen als ik heel gênante dingen dacht.

Zoals nu.

Zijn lachje werd breder en er fladderde iets in mijn borst. Die lach van hem was al even gevaarlijk als de Bron. ‘Volgens mij voelt ze zich weer wat beter,’ zei hij.

Ik trok me met een ruk los uit zijn greep. Mijn wangen gloeiden. Ik kon haar niet aankijken. Sylvia. Mijn moeder. Hoe ze ook heette. Ik wilde ook niet naar hem kijken. ‘Het gaat wel weer.’

‘Ik vind dat je iets moet eten,’ zei ze. ‘Ik warm de soep weer even op –’

‘Ik heb geen trek,’ onderbrak ik haar, en dat had ik inderdaad niet meer. ‘Ik wil gewoon niet dat jullie ruzie zitten te maken.’

Mijn moeder wendde haar blik af. Ze stak haar kin naar voren en sloeg haar armen over elkaar.

‘Dat wil ik ook niet,’ zei Luc, zo zacht dat ik niet wist of mijn moeder hem had gehoord.

Ik voelde mijn borst samentrekken toen ik hem in de ogen keek. ‘O nee? Je leek er anders vol in te gaan.’

‘Dat klopt.’ Daar verbaasde hij me mee. ‘Ik deed nogal... vijandig. Dat was fout van me.’

Heel even kon ik hem alleen maar aanstaren, en toen knikte ik. ‘Ik wil nog iets zeggen en dat moeten jullie allebei horen.’ Ik balde mijn handen tot halve vuisten. ‘Ze kan me niet bij je vandaan houden.’

Zijn ogen kleurden dieper paars en zijn stem klonk heser toen hij zei: ‘Dat is goed om te horen.’

‘Maar dat is omdat niemand me kan dwingen om iets wel of niet te doen,’ ging ik verder. ‘Dat geldt ook voor jou.’

‘Ik had niet anders verwacht.’ Hij kwam dichterbij, even ge-ruisloos als een spookverschijning.

Ik keek naar mijn moeder. Haar gezicht was bleek, maar haar uitdrukking verraadde niets. ‘En ik weet dat je Luc en mij niet uit elkaar wilt halen, niet nu, niet na alles wat er is gebeurd. Je was kwaad. Jullie hebben nou niet bepaald een fijn verleden. Dat snap ik, en ik snap ook dat jullie nooit dikke vrienden zullen worden, maar doe alsjeblieft alsof jullie elkaar aardig vinden. Al is het maar een beetje.’

‘Het spijt me.’ Mijn moeder schraapte haar keel. ‘Hij is niet vies van een beetje kibbelen, maar ik ben begonnen. Ik heb gevraagd of hij bleef eten, maar ik ben onnodig bot tegen hem geweest. Hij heeft redenen om me niet te vertrouwen en om te twifelen aan mijn goede bedoelingen. Ik had in zijn plaats net zo gereageerd.’ Ze haalde diep adem. ‘Sorry, Luc.’

Ik sperde geschokt mijn ogen open en was niet de enige die haar aan zat te staren alsof ik mijn oren niet kon geloven.

‘Ik weet dat jij en ik elkaar nooit echt aardig gaan vinden,’ ging mijn moeder verder. ‘Maar we moeten ons best doen, voor Evie.’

Luc zat er even roerloos bij als een standbeeld in een van de weinige musea die de invasie van buitenaardsen hadden overleefd. Toen knikte hij. ‘Voor haar.’

Die avond zat ik op de rand van mijn bed naar het prikbord vol foto’s van mijn vriendengroepje te staren. Ik wist niet eens wanneer ik daarmee was begonnen, maar ik kon mijn blik niet meer losrukken.

Luc was kort na #tostigate vertrokken en dat was maar goed ook. Mijn moeder en hij hadden weliswaar aarzelend vrede gesloten, maar het kon geen kwaad als er wat afstand tussen die twee

was. Bij voorkeur kilometers. Ik wilde de hoop dat het ooit beter zou worden niet helemaal verliezen, maar ik wist dat ik niet al te hoge verwachtingen moest koesteren.

Met een zucht liet ik mijn blik opnieuw over de foto's gaan. Op sommige zaten we gewoon een beetje te geinen of te chillen. Op andere stonden we in ons Halloweenpakje of hadden we ons voor een andere gelegenheid mooi aangekleed, ons opgemaakt en ons haar gedaan. Ik. Heidi. James. Zoe.

Zoe.

Zij was de eerste met wie ik vier jaar geleden op Centennial High bevriend was geraakt. We konden meteen goed met elkaar opschieten, mede doordat we allebei (dat dacht ik althans) door de invasie de nodige verliezen hadden geleden. Al snel was Heidi erbij gekomen, en daarna James. Als viertal waren we bijna onafscheidelijk, maar ook Zoe had tegen me gelogen. Net als Luc. Net als mijn moeder. Zoe had het bevel gekregen om mijn vriendin te worden en me in de gaten te houden omdat Luc dat zelf niet kon, maar misschien had Luc wel gelijk. Misschien was ze onder andere omstandigheden net zo goed mijn vriendin geworden. Dat zouden we nooit zeker weten.

Mijn maag knorde nogmaals en wekte de indruk dadelijk aan zichzelf te gaan kluiven, dus ik wist dat het tijd was om naar beneden te gaan. Diep in mijn hart hoopte ik dat mijn moeder zich op haar slaapkamer had teruggetrokken. Door die gedachte voelde ik me meteen een beetje schuldig, maar ik had nu even niet de mentale bandbreedte voor de spanning die er na een ruzie altijd in huis hing. Zodra ik beneden kwam en de tv hoorde, wist ik dat een avondje alleen me niet was gegund.

Ik ademde diep in, rechte mijn schouders en liep de woonkamer in. Toen ik zag dat *Hoarders* op tv was, liep ik hoofdschuddend verder.

Mijn moeder stond bij het kookeiland, met voor haar een pot mosterd, brood en een pakje vleeswaren. Ik zag ook een potje zure room en een zak kaaschips, mijn lievelingssmaak. Ze was

bezig broodjes rosbief te maken, en aan het laagje mosterd erop te zien was ze nog maar net begonnen.

Mijn moeder pakte het pakje rosbief en keek naar me op. 'Ik hoop dat je honger hebt.'

Ik vertraagde mijn passen. 'Hoe wist je dat ik naar beneden zou komen? Heb je soms voor mijn slaapkamerdeur staan luisteren naar tekenen van leven?'

'Misschien.' Ze trok een schaapachtig gezicht. 'Als je je kamer niet uit was gekomen had ik je hiermee willen lokken.'

Ik bleef staan achter de barkruk die ik eerder vandaag omver had gegooid. 'Ik heb honger, ja.'

'Mooi zo.' Ze wees naar de kruk. 'Het is zo klaar.'

'Dank je.' Ik ging zitten, met mijn handen in mijn schoot, en zag haar een plak rosbief op een snee brood leggen, en daarna nog een. De stilte duurde voort en ik had geen idee wat ik moest zeggen. Gelukkig, of misschien wel niet, wist zij dat wel.

'Ik snap heel goed dat je nog boos op me bent.' Zoals kolonel Dasher betaamde kwam ze meteen ter zake. Een volgend plakje rosbief vond zijn weg naar het brood. 'Ik wil mijn verontschuldigingen aanbieden omdat ik vandaag allerlei dingen tegen Luc heb gezegd die ik niet had moeten zeggen. Je had gelijk. Na alles wat er vandaag is gebeurd had ik je dat moeten besparen.'

Ik legde mijn handen over elkaar op mijn schoot en keek om me heen. 'Luc... Hij is min of meer begonnen. Ik bedoel, hij had je er niet aan hoeven herinneren dat je hem met een geweer hebt bedreigd en ik weet dat de kans klein is dat jullie ooit door één deur kunnen, maar -'

'Je kunt niet zonder hem,' maakte ze mijn zin af. Ze legde een snee brood op het vlees.

Mijn wangen werden warm. 'Nou, zo wil ik het niet noemen.'

Ze keek met een aarzelend lachje naar me op. 'Je bent net zo'n deel van hem als hij dat van jou is.' Haar glimlach verdween en ze schudde haar hoofd. 'Luc denkt dat hij alles weet. Dat is niet zo.'

Godzijdank kon Luc haar dat niet horen zeggen.

‘En hij denkt dat hij weet waarom ik deed wat ik deed toen ik besloot om... jou te helpen om Evie te worden, maar dat is niet zo. Hij kan niet in mijn hoofd kijken.’

Door die laatste woorden vroeg ik me af of ze wist dat Luc gedachten kon lezen. Natuurlijk wist ze dat, dat kon niet anders. ‘En ik weet dat hij me niet vertrouwt. Dat kan ik hem niet kwalijk nemen.’

‘Maar je hebt voorkomen dat mijn va... dat Jason hem neerschoot,’ merkte ik op. ‘En je was niet de enige met geheimen, die had hij ook. Je hebt hem niet bepaald andere redenen gegeven om je niet te vertrouwen, en hetzelfde geldt voor hem.’

Ze knikte en pakte de zak chips. ‘Je hebt gelijk. Misschien moeten we het nog eens proberen en gaat het dan beter.’

‘Misschien,’ mompelde ik.

‘Je lijkt te twijfelen.’

‘Klopt,’ gaf ik lachend toe.

Met een wrang lachje legde ze een handje chips naast het broodje rosbief op het papieren bordje. ‘Maar van één ding kun je wel zeker zijn: ik ben je moeder. We zijn weliswaar geen bloedverwanten, we kennen elkaar nog maar vier jaar en ik heb je nooit officieel geadopteerd, maar ik beschouw je als mijn dochter en ik hou van je. Ik doe alles wat nodig is om jou een veilig, gelukkig leven te kunnen bieden, want dat doen goede moeders.’

Mijn onderlip trilde en mijn borst en keel voelden warm aan. Dochter. Moeder. Dat waren eenvoudige, maar krachtige woorden waarvan ik wilde dat ze ook voor mij golden.

‘Ik weet dat je kwaad bent omdat ik zo veel voor je verborgen heb gehouden en dat snap ik heel goed. Het duurt vast nog wel even voordat je daar overheen bent. Dat kan ik je niet kwalijk nemen. Ik had eerlijker tegen je moeten zijn, over hem en over wie jij bent. Ik had je al de waarheid moeten vertellen toen hij hier voor het eerst voor de deur stond.’

‘Ja, maar dat heb je niet gedaan en daar kunnen we nu niets meer aan veranderen, hè? Het is zoals het is.’

Mijn moeder wendde haar blik af en streek het voorpand van

haar blouse glad. Ze had zich omgekleed en droeg er nu eentje van lichtblauw katoen. ‘Ik wens dat ik andere keuzes had gemaakt, dan had jij dat ook kunnen doen.’

Ik bekeek haar eens goed. Er was iets anders aan haar. Ze leek altijd minstens tien jaar jonger dan ze in werkelijkheid was, maar nu was ze bleker dan gewoonlijk. Haar gezicht stond wat afgetobd en er zaten rimpeltjes rond haar mondhoeken en diepere rimpels in haar voorhoofd, die er twee weken geleden volgens mij nog niet hadden gezeten.

Ondanks die rimpels en al die dingen die ik nog steeds niet begreep, voelde ik bezorgdheid in me opwellen. ‘Gaat het wel? Je ziet er zo moe uit.’

‘Ik ben ook een beetje moe.’ Ze stak een hand op en raakte vluchtig haar schouder aan. ‘Het was alweer een tijdje geleden dat ik voor het laatst de Bron had gebruikt.’

Er trok een rilling door mijn hele lichaam. Ze had de Bron gebruikt in haar gevecht tegen Micah. ‘Is dat normaal?’

‘Ja, wel als je de Bron een tijdje niet hebt gebruikt, maar het komt wel goed.’ Ze glimlachte. Zwakjes, maar wel gemeend. ‘Eet maar op.’

Ik voelde me iets beter, zelfs bijna normaal, en werkte het broodje en de chips zo snel weg dat het een wonder was dat ik er niet in stikte. Daarna had ik nog steeds honger, dus ik gooide mijn papieren bordje in de afvalbak en liep naar de koelkast. Starend naar de inhoud ervan vroeg ik me een tijdje lang af of ik de energie had om aardbeien in stukjes te snijden en in suiker te dopen of dat ik beter iets kon kiezen wat minder werk was.

‘Als je voldoende bent afgekoeld wil ik je graag iets laten zien,’ meldde mijn moeder.

Ik snoof en pakte een pakje met blokjes kaas. ‘Wat dan?’

‘Kom maar mee.’ Ze draaide zich om en ik liep achter haar aan naar de voorkant van het huis, naar de glazen deuren die toegang gaven tot haar werkkamer. Ze deed de deuren open en ik ging langzamer lopen.

Eigenlijk wilde ik daar helemaal niet naar binnen.

Daar had ik foto's van haar gevonden, van de echte Evie, verstoppt in een fotoalbum. Er was me altijd verteld dat we geen fotoalbums meer hadden, dat mijn moeder tijdens de invasie nooit de kans had gekregen om die mee te nemen. Dat had ik blindelings geloofd, maar nu kende ik de waarheid en wist ik waarom er geen albums waren.

Daar konden geen foto's van mij in zitten. Alleen van de echte Evie.

‘Weet je nog dat je me op mijn werk belde omdat je dacht dat er iemand in huis was?’ vroeg ze.

Die vraag overviel me. Ze had het over die avond toen ik alleen thuis was geweest en beneden iemand had horen rondscharrelen. ‘Ja, dat vergeet ik denk ik de rest van mijn leven niet meer. Jij dacht dat ik het me had verbeeld.’

‘Dat was niet zo.’ Ze draaide zich om naar haar bureau. ‘Er is hier iemand geweest en diegene heeft iets meegenomen.’

Ik deed mijn mond open, maar ik kon geen woord uitbrengen. Dat was misschien maar goed ook, want anders was ik vast gaan vloeken. Toen ik ten slotte weer iets kon uitbrengen zei ik: ‘Je zei dat er niets was meegenomen.’

‘Dat had ik mis. Ik probeerde niets voor je verborgen te houden, ik ben er vanmiddag pas achter gekomen toen ik mijn kamer aan het opruimen was,’ zei ze.

Ik had geen idee wat er hier op te ruimen viel. Haar werkkamer zag er altijd uit om door een ringetje te halen.

Met een ongemakkelijk gevoel keek ik haar aan. ‘Wat is er meegenomen?’

Ze stak haar hand in de la van haar bureau om dat verrekke fotoalbum te pakken. Ze legde het op haar bureau en sloeg het open bij de lege pagina's. ‘Tijdens het opruimen stuitte ik hierop. Ik had er al een tijdje niet meer in gekeken. Er zaten foto's van Jasons dochter in. Foto's die op andere verjaardagen waren genomen, zomaar wat kiekjes.’ Haar vingers bleven op de lege bladzijden rusten. ‘Die zijn eruit gehaald.’

Ik keek haar verwonderd aan en wist niet wat ik hiervan moest denken. ‘Dat moet Micah hebben gedaan. Hij is...’

‘Hij is wat?’

‘Hij is hier in huis geweest, toen ik lag te slapen. Hij heeft me gekrabd, bijna gewurgd. Ik dacht eerst dat het een nachtmerrie was, maar hij heeft het later toegegeven.’ Er trok een rilling door me heen. Mijn moeder wist daar niks van. Ik sloeg mijn armen over elkaar heen en keek naar mijn blote voeten. Op mijn grote teen begon mijn paarse nagellak af te bladderen.

Micah had niet toegegeven dat hij foto’s had meegenomen en hij had ook ontkend dat hij mijn klasgenoot Andy en dat arme gezin in de stad had gedood. Omdat hij wel had toegegeven dat hij Colleen en Amanda had vermoord, waren Luc en ik ervan uitgegaan dat hij had gelogen.

Stel dat dat niet zo was?

En waarom zou hij foto’s van de echte Evie stelen? Hij had vanaf het allereerste begin geweten wie ik was, daar had hij geen foto’s als bewijs voor nodig. Met een steeds ongemakkelijker gevoel keek ik naar haar op. ‘Stel dat het niet Micah was? Waarom zou iemand zoiets meenemen?’

Ze perste haar lippen zo strak opeen dat haar bovenlip bijna verdween. ‘Dat weet ik niet.’

HOOFDSTUK 2

‘We laten ons niet de mond snoeren! We weigeren in angst te leven!’ Die maandagmorgen stond April Collins opnieuw voor de school te brullen en haar stemgeluid werkte me inmiddels aardig op de zenuwen. ‘Weg met de Luxen! Weg met de angst!’

Ik vertraagde mijn passen en kneep mijn ogen dicht tegen het felle zonlicht. April hield een knalroze poster omhoog en schudde ermee, terwijl een klein groepje van haar klasgenoten achter haar ‘Weg met de Luxen! Weg met de angst!’ bleef scanderen.

Een jonge docente deed haar best om April en haar mededemonstranten naar binnen te loodsen, maar veel succes had ze niet. Zo te zien had ze minstens twee grote koppen koffie nodig om dit aan te kunnen.

Het was veel te vroeg voor dit soort gezeur.

Mijn moeder had gewild dat ik thuisbleef en nu wenste ik dat ik naar haar had geluisterd, dan had ik niet hoeven zien dat April de andere leerlingen stond op te zwepen. Aan de andere kant had ik me thuis vast kapot verveeld en mijn moeder was dan ook vast thuisgebleven. Als ik mijn vrienden wilde zien, en na school ook Luc, zoals ik van plan was, dan had ik geen andere keuze dan hier-naartoe te komen.

Helaas moest ik nu wel getuige zijn van Circus April.

Het goede nieuws was dat ik niet meer duizelig was geworden, al had ik vannacht niet al te best geslapen. Ik was maar blijven denken aan die gestolen foto’s en dat Micah dat moest hebben ge-

daan, en toen ik uiteindelijk wel in slaap was gevallen, was ik een paar uur later wakker geschrokken uit een nachtmerrie.

In mijn droom zat ik opnieuw in het bos, met Micah en Luc... en hij was zwaargewond geweest en...

Er liep een koude rilling over mijn rug, dus ik onderdrukte die gedachten meteen en liep met ferme passen verder. April demonstreerde 's morgens bij de ingang van de school en daarna op de parkeerplaats, allebei plekken waar de geregistreerde Luxen die bij ons op school zaten haar hoe dan ook zouden zien.

Ik keek om me heen. Ik zag Connor of een van de andere Luxen nergens en hoopte maar dat ze al binnen hadden gezeten voordat April met haar protestactie was begonnen. De meeste leerlingen schonken geen aandacht aan haar groepje, maar een paar bleven even staan kijken. Een meisje dat een paar klassen lager zat en dat ik niet kende, riep iets naar de demonstranten, maar April en haar aanhangers overstemden haar met hun leuzen.

Ik greep mijn rugzak steviger vast en liep snel de treden af die naar de ingang van Centennial High leidden. Toen ik het groepje naderde, draaide April zich met een ruk naar me om. Haar blonde haar zwiepte rond haar hoofd en deed me nog het meest aan een staart denken. Ze liet die achterlijke poster zakken waarop ze, ongelogen, met glitterpen in grote blokletters WEG MET DE LUXEN had geschreven.

Ik schudde mijn hoofd en keek even naar de drone die voor de ingang zweefde en van alle scholieren de irissen scande om te voorkomen dat er niet-geregistreerde Luxen naar binnen zouden glijpen. De bedenkers van die drones wisten niet dat Luxen en Origins de scans door middel van speciale lenzen wisten te omzeilen. Soms vroeg ik me af hoelang die lenzen nog veiligheid konden bieden. Vroeg of laat moest de regering erachter komen, maar daar stond tegenover dat veel Luxen hier al heel erg lang hadden gezeten zonder dat de overheid of de rest van de bevolking er iets van had gemerkt. Tientallen jaren, misschien wel langer.

‘Hé, Evie!’ riep April naar me. ‘Doe je mee?’

Zonder haar aan te kijken stak ik de middelvinger van mijn rechterhand naar haar op en ik liep stug door naar de glazen deuren.

‘Dat is ook niet aardig van je.’ April kwam naast me lopen. ‘Zo moet je niet tegen je vrienden doen, maar ik vergeef het je. Want ik ben wel aardig.’

Ik bleef staan en keek haar aan. De laatste tijd hing er nogal een spanning tussen ons in. April en ik waren nooit dikke vriendinnen geweest, maar ondanks haar botte manier van doen had ik haar wel altijd tot mijn vriendenkring gerekend. ‘We zijn geen vrienden, April. Niet meer.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Hoezo niet?’

‘Ben je echt zo dom?’ wilde ik weten.

Ze tikte met de poster tegen haar bovenbeen. ‘Denk je dat ik een grapje maak?’

‘Ja, dus. Je bent echt dom,’ snauwde ik tegen haar. Ze liep rood aan. Misschien kwam het doordat ik dit weekend bijna het loodje had gelegd, maar ik kon me gewoon niet inhouden. ‘Ik heb je geprobeerd duidelijk te maken dat je met verkeerde dingen bezig bent, maar ik kan net zo goed tegen een muur praten. Ik weet niet waarom je zo bent geworden, April, misschien ben je als kind te weinig geknuffeld, maar wat de reden ook is, er is geen goed excuus voor dit gedrag.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘En ik snap niet waarom je meteen voor de Luxen in de bres springt –’

‘We hebben het hier al over gehad,’ viel ik haar in de rede voordat ze weer over mijn vader kon beginnen. ‘Dat ga ik niet nog eens doen, April.’

Ze schudde bijna onmerkbaar haar hoofd en ademde toen diep in. Op haar gezicht verscheen een onverzettelijke uitdrukking. ‘Ze kunnen ons doden, Evie. Ze hoeven maar met hun vingers te knippen en jij en ik liggen met onze pootjes omhoog. Ze zijn gevaarlijk.’

‘Ze hebben uitschakelaars om,’ zei ik, hoewel ik wist dat alleen geregistreerde Luxen daarmee rondliepen. ‘En je hebt gelijk, ze kunnen gevaarlijk zijn en ze kunnen ons doden, maar dat geldt voor iedereen om ons heen. Wij zijn even gevaarlijk, maar ik zie je hier niet tegen mensen demonstreren.’

‘Dat is niet hetzelfde,’ wierp ze tegen. ‘Dit is onze planeet –’

‘O, toe nou, April, we bezitten de planeet niet. Er is meer dan genoeg plaats voor alle aliens. De Luxen hier hebben je niks gedaan –’

‘Hoe weet jij dat nou? Je weet helemaal niet wat mij wel of niet is aangedaan,’ kaatste ze terug.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. De kans leek me klein dat zij onlangs nog door het bos was gesleept.

‘Luister,’ ging ze verder, ‘ik weet dat we hier verschillend over denken, maar je hoeft niet onbeleefd te doen omdat je het toevalig niet met me eens bent. Je kan best een beetje respect voor mijn gevoelens tonen.’

‘Respect voor jouw gevoelens?’ Ik lachte schamper.

‘Ik zie niet in wat daar zo grappig aan is.’

‘Het is grappig omdat je het heel erg mis hebt, April. Het gaat om meer dan verschillende meningen en die respecteren. Ik vind pizza vies en jij niet, daar hoeven we het niet over eens te worden. Maar dit gaat over goed en fout, en wat jij hier doet, is fout.’ Ik deed een stap naar achteren. Het was echt onbegrijpelijk dat ze dat niet inzag. April was altijd al een moeilijk persoon geweest en ze had vaker dingen gezegd waar ik het niet mee eens was, maar dit? ‘Hopelijk zie je dat op een dag zelf ook in.’

April ademde zo diep in dat haar borstkas omhoogkwam. ‘Je denkt dat ik aan de verkeerde kant van de geschiedenis kom te staan? Nou, als je dat denkt, zit jij fout, Evie.’

‘Is het echt waar?’ Dat was het eerste wat Zoe vroeg toen ze naast mijn kluisje kwam staan. Ze droeg haar strakke, honingkleurige krulletjes in een keurig knotje. Dat lukte mij nooit, om er zo een-tje te maken.

Ik deed het deurtje open en keek haar aan. Ik had geen idee waar ze het over had. 'Wat moet echt waar zijn?'

'Wat?' Ze staarde me aan. Toen stak ze haar arm uit en gaf me een por tegen mijn arm. 'Je weet best wat ik bedoel.'

'Au.' Ik wreef over mijn arm. Het was geen zachte stomp, maar ik was er wel blij mee, want vanmorgen had het niet zo lekker gelopen tussen Zoe en mij. We deden niet lelijk tegen elkaar of zo, het was meer alsof we op eieren liepen. Vreemd was dat niet, want ik moest er nog aan wennen dat ze niet zomaar uit zichzelf vriendschap met me had gesloten en dat ze net als Luc een Origin was. En niet te vergeten dat ze me al had gekend toen ik nog Nadia was geweest.

Zoe was duidelijk bang dat ik haar verwijten ging maken, maar dat was niet zo. Ja, het was een vreemde toestand, maar ze was nog altijd mijn vriendin, een van mijn beste, en ik liet onze vriendschap nu niet verpesten door het ongewone begin ervan.

Bovendien begreep ik, nu ik aan de dood was ontsnapt, dat verwijten zinloos waren. Elke dag kon immers je laatste zijn. Al maakte ik voor April graag een uitzondering. Haar wilde ik nog heel lang van alles verwijten.

Zoe hield haar hoofd scheef. 'Is het waar dat je vanmorgen ruzie hebt staan maken met April?'

'O. Ja. Dat.' Ik schudde mijn arm los, pakte mijn leerboek Engels en legde het in mijn kluisje.

Zoe zag eruit alsof ze me weer wilde porren, dus ik stapte opzij. 'Waarom heb je daar niks over gezegd?' zei ze. 'Ik hoorde toevallig op het toilet een meisje erover praten dat volgens mij niet eens hier op school zit.'

Ik grinnikte. 'Het stelde niet zo veel voor. April wilde met me praten en ik had daar geen zin in.'

Zoe hield het deurtje van mijn kluisje tegen toen dat uit zichzelf dicht dreigde te vallen. De oranje en bruine armbanden om haar slanke pols tikten zachtjes tegen elkaar. 'Het stelde niet veel voor? Ik wil precies weten wat je hebt gezegd, want blijkbaar

was het iets waardoor ze zo kwaad werd dat ze haar poster naar Brandons hoofd slingerde.’

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘O ja?’

Ze knikte. ‘O ja.’

Met een gemeen lachje pakte ik mijn geschiedenisboek. Ondertussen bracht ik Zoe op de hoogte van wat ik allemaal had gezegd. ‘Blijkbaar heb ik haar op de zenuwen gewerkt.’

‘Blijkbaar wel, ja. Ze is echt zo erg.’

Ik knikte. We liepen om een langzame jongere leerling heen en ik vroeg: ‘Wat heb jij gisteren gedaan?’

‘Niet veel. Een zielige docu gekeken over mensen die in coma liggen.’

Zoe keek echt naar de raarste dingen. ‘En jij?’ vroeg ze.

‘Luc kwam nog langs,’ zei ik zacht. ‘Mijn moeder heeft hem tomatensoep en kaastosti’s gevoerd.’

‘Wauw.’ Ze prikte in mijn zij. ‘Wat goed.’

‘Nou...’

‘Het was niet goed?’

‘In het begin wel. Hij en ik hebben een tijdje zitten praten.’ Ik voelde mijn stomme wangen warm worden. ‘Maar tussen mijn moeder en hem was het al snel foute boel. Ze zijn elkaar flink in de haren gevlogen, maar boden uiteindelijk allebei hun excuses aan.’

‘Luc ook?’ Ze klonk verbaasd.

‘Ja. Ik denk dat het nu wel weer goed zit, maar dikke vrienden zullen ze nooit worden.’

‘Kan ik ze niet kwalijk nemen,’ zei Zoe. ‘Ze hebben nogal...’

‘Een moeizaam verleden? Dat kun je wel zeggen, ja.’ We liepen de kantine in, waar het naar aangebrande pizza rook. ‘Maar ik vond het al heel wat dat ze allebei sorry zeiden. Ik denk dat ze nu wel hun best gaan doen.’

‘Wat had ik er graag bij willen zijn. Heb je tegen hen staan schreeuwen?’ We gingen in de rij voor het eten staan. ‘Je bent best wel eng als je kwaad wordt.’

Daar moest ik om lachen, maar het was waar. Als ik kwaad was, kon ik alleen nog maar schreeuwen. Als Zoe of Luc kwaad werden, hoefden ze maar met hun hand te wapperen of ze konden hele huizen afbranden. Het was een vrij lachwekkend idee dat Zoe mij eng vond.

Ik laadde mijn bord vol met een onbestemde brij die rundvlees moest voorstellen en Zoe koos voor pizza. Onverstandig, als je het mij vroeg, en ik deed mijn best om niet te kokhalzen.

James zat al aan ons vaste tafeltje een zak chips leeg te kunnen. De meeste mensen vonden James eng omdat hij zo lang en breed was, maar hij was een grote knuffelbeer die confrontaties het liefst vermeed. En Foretoken ook. Dat kon ik hem niet kwalijk nemen. Tijdens zijn eerste en enige bezoek aan de club had hij kennism gemaakt met de naaste Luxen aller tijden.

Grayson.

Jakkes.

De Luxen had tegen James gezegd dat die hem deed denken aan een van de slachtoffers in de film *Hostel*, en enger kon toch bijna niet.

Zodra we waren gaan zitten stak James van wal. ‘Wat is de beste *Taken*-film? Deel een, twee of drie?’

Ik staaarde hem aan.

‘Zijn er drie delen?’ vroeg Zoe.

Ik giechelde toen zijn mond zo ver openviel dat er een chipje uit viel. ‘Wisten jullie niet dat er drie delen zijn?’

‘Ik heb er geen één gezien,’ bekende ik.

Hij keek me knipperend aan. ‘Ik ben echt geschokt, weet je dat?’

Heidi liet zich naast James op een stoel vallen. Haar knalrode, golvende haar viel langs haar wangen, die nog bleker zagen dan gewoonlijk. Dat maakte me meteen ongerust.

Dat ontging Zoe blijkbaar niet. ‘Wat is er mis?’

‘Kennen jullie Ryan Hoar?’ vroeg Heidi.

De moed zonk me in de schoenen. Inmiddels was de vraag of we iemand kenden steevast een voorbode van slecht nieuws.

Met een chipje halverwege zijn mond keek James naar Heidi. 'Ja, die zit bij mij met tekenen. Hoezo?'

'Ik heb geen idee wie dat is,' merkte Zoe op.

'Hij is best wel lang en mager. Telkens een andere kleur haar. Volgens mij heb ik hem voor het laatst met groen haar gezien,' legde Heidi uit. Dat kwam me enigszins bekend voor.

'Nou, vrijdag was het blauw,' wist James te vertellen. 'Ik heb hem vandaag nog niet gezien, maar ik heb pas het laatste uur tekenen.'

'Je gaat hem ook niet meer zien,' zei Heidi. Ze legde haar handen op de tafel. 'Ik heb net van zijn neef gehoord dat hij dit weekend is overleden.'

'Wat?' James liet zijn zak chips vallen. 'Vrijdag was hij nog op het feestje van Coop.'

Meteen moest ik aan Micah denken. Dit kon toch niet waar zijn? Micah was dood, maar misschien had hij Ryan gedood voordat Luc hem naar een andere wereld had geholpen. 'Hij is toch niet... vermoord?'

'Nee.' Heidi schudde haar hoofd. 'Hij is aan de griep of iets dergelijks bezweten.'

'De griep?' herhaalde James op een toon alsof hij zijn oren niet kon geloven. 'Dat je gaat niezen en hoesten, bedoel je?'

Heidi knikte. 'Ja.'

'Wauw,' mompelde ik. Volgens mij had ik nog nooit gehoord dat iemand aan de griep was doodgegaan.

Zoe staarde naar haar bord. 'Nou, dat is ook naar.'

'Zeg dat wel,' beaamde Heidi.

James leunde zwijgend achterover en legde zijn handen in zijn schoot. Er viel een stilte over ons groepje en ik ontdekte, of nee, ik wist weer dat een onverwachte natuurlijke dood je net zo kon laten schrikken als een onnatuurlijke.

En de dood was nooit ver weg, gevaarlijke aliens of niet.

Niets zal ooit nog hetzelfde zijn

Nadat Evie Luc heeft ontmoet, is haar leven totaal veranderd. Ze is erachter gekomen dat ze niet altijd Evie is geweest, maar ze kan zich hier niets van herinneren. Haar zoektocht naar wie ze is – en was – brengt haar dichterbij Luc, maar ook hij heeft niet overal antwoord op of wil haar dat niet geven. Eén ding weet Evie zeker: ze is verliefd. En niet zo'n beetje ook. Maar houdt Luc ook van haar of denkt hij nog steeds aan het meisje dat zij vroeger was?

Ondertussen heerst er grote paniek vanwege een mysterieus griepvirus, waar zelfs mensen aan overlijden. De Luxen worden beschuldigd voor de verspreiding van de ziekte, maar Luc en Evie weten zeker dat de Luxen onschuldig zijn en willen de waarheid achterhalen. Die blijkt nog schokkender dan ze dachten.

The Burning Shadow van **Jennifer L. Armentrout** is het tweede deel van de Origin-serie en gaat direct verder waar *The Darkest Star* eindigt. Armentrout is bekend van haar new adult- en young adult-romans, en haar fantasyseries. Ze heeft meerdere internationale bestsellers op haar naam staan. Er zijn inmiddels meer dan 100.000 exemplaren van haar Nederlandse boeken verkocht.

ISBN 978 94 0191 587 8 NUR 285

www.zomerenkeuning.nl

Z&K